

Sygn. akt II CSK 157/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa M. R.
przeciwko "S. [...]" Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.600 (trzy
tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przesłankom kasacyjnym wskazanym w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c.

Pełnomocnik pozwanego S. [...] sp. z o.o. z siedzibą w P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 października 2013 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W ocenie skarżącego istotne zagadnienie prawne sprowadza się do rozstrzygnięcia kwestii, czy art. 5 k.c. ma zastosowanie do roszczeń przewidzianych ustawą o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji i czy w przypadku popełnienia wzajemnych deliktów nieuczciwej konkurencji należy odpowiednio stosować zasady ukształtowane na gruncie orzecznictwa dotyczącego wzajemnych naruszeń dóbr osobistych.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku

ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być „istotne” ze względu na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Skarżący przyjął we wniosku założenie, że w sprawie mamy do czynienia z popełnieniem przez strony wzajemnych deliktów. Przyjęcie takiego założenia stanowi dla skarżącego punkt wyjścia do podniesienia zarzutu niezastosowania przez Sąd Apelacyjny art. 5 k.c. Okoliczność przyjęta przez skarżącego za pewnik nie była jednak przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. Ustalony przez Sąd drugiej instancji stan faktyczny istotnie różni się od tego, na podstawie którego skarżący sformułował zarzut naruszenia prawa materialnego. Przedstawione przez skarżącego zagadnienie zostało oparte na hipotetycznej podstawie faktycznej przyjętej przez skarżącego, a nie na podstawie faktycznej ustalonej przez Sąd. Zawarta we wniosku argumentacja nie jest zatem przekonująca w stopniu umożliwiającym przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

[aw]